

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 799

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 septembrie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
770.	— Decret privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru.....	2
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E		
Decizia nr. 8 din 15 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative		2–4
Decizia nr. 333 din 16 aprilie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, în redactarea anterioară Legii nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală		5–8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 103 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Siegfried-Vasile Mureșan în calitate de candidat la funcția de prim-ministru, pentru a cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și listei noului Guvern, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 21 septembrie 2026.
Nr. 770.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8 din 15 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2)

din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea,

organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Florin Popa în Dosarul nr. 373/35/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.024D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.615D/2021, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Gheorghe Bece în Dosarul nr. 122/54/2017/a1 al aceleiași instanțe.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.615D/2021 la Dosarul nr. 1.024D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 566 din 15 septembrie 2015, paragraful 19, și nr. 204 din 29 aprilie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 19 noiembrie 2020 și 17 martie 2021, pronunțate în dosarele nr. 373/35/2017/a1 și nr. 122/54/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Florin Popa și de Gheorghe Bece în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor declarate de autorii excepției de neconstituționalitate împotriva unor sentințe civile pronunțate de Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, respectiv de Curtea de Apel Craiova — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care au fost respinse acțiunile acestora privind anularea rapoartelor de evaluare întocmite de Agenția Națională de Integritate în 2017, respectiv 2016, rapoarte prin care s-a reținut starea de incompatibilitate a autorilor excepției, deoarece pe durata mandatului de viceprimar, respectiv de primar au făcut parte din consilii de administrație ale unor școli gimnaziale.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și ale art. 147 alin. (1), deoarece art. 4 din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, în forma anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010, a fost declarat neconstituțional, inclusiv sub aspectul sesizării Agenției Naționale de Integritate din oficiu. Prin urmare, dispozițiile criticate din Legea nr. 176/2010, care prevăd modalitatea sesizării din oficiu în activitatea de evaluare a Agenției Naționale de Integritate, sunt neconstituționale, întrucât deciziile Curții Constituționale constituie izvor de drept și au putere pentru viitor pentru toți subiecții de drept. Astfel, consecința juridică a declarării unui text de lege ca fiind neconstituțional constă în suspendarea lui pe o perioadă de 45 de zile de la data publicării deciziei Curții Constituționale și încetarea producerii efectelor juridice ale acestuia după această perioadă.

9. În concluzie, având în vedere că art. 12 din Legea nr. 176/2010 prevede același mod de sesizare din oficiu, care fusese declarat neconstituțional cu mai mult de 45 de zile în

urmă (la data de 5 mai 2010, data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 415 din 14 aprilie 2010) și, ca atare, abrogat definitiv, se susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale în raport cu art. 147 alin. (1) din Constituție.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază, în esență, că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (1) din Constituție, având în vedere că Agenția Națională de Integritate desfășoară o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, activitate care se concretizează prin întocmirea unor rapoarte. Prin urmare, textul criticat stabilește doar norme procedurale cu privire la modalitatea de declanșare a activității de verificare desfășurate de Agenția Națională de Integritate, ceea ce nu contravine dispozițiilor constituționale invocate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** și-a exprimat opinia în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.615D/2021, arătând că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a constatat și Curtea Constituțională prin deciziile nr. 663 din 26 iunie 2012, nr. 210 din 29 aprilie 2013, nr. 566 din 15 septembrie 2015, nr. 477 din 30 iunie 2016 și nr. 388 din 18 iunie 2020.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Agenția îndeplinește activitatea de evaluare prevăzută la art. 8 din oficiu sau la sesizarea oricărei persoane fizice sau juridice, cu respectarea prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 233/2002.*

(2) *Sesizarea din oficiu se face într-una din următoarele modalități:*

a) *pe baza unui raport de sesizare, întocmit de președintele Agenției;*

b) pe baza unei note întocmite de inspectorul de integritate, aprobată de conducerea inspectorilor de integritate; în cazul în care aceasta respinge propunerea de sesizare din oficiu, refuzul motivat se transmite președintelui Agenției, pentru a dispune fie începerea verificărilor, fie menținerea propunerii.”

16. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și în art. 147 alin. (1) privind deciziile Curții Constituționale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat cu privire la dispozițiile criticate prin Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 21 august 2012, Decizia nr. 72 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 29 aprilie 2015, Decizia nr. 566 din 15 septembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 29 octombrie 2015, sau Decizia nr. 243 din 15 mai 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1012 din 3 noiembrie 2025.

18. În ceea ce privește criticile potrivit cărora activitatea Agenției Naționale de Integritate prezintă elementele specifice activității de cercetare penală sau instanțelor de judecată, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, precizat, că Agenția Națională de Integritate desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitoare la dispozițiile Legii nr. 144/2007 (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012).

19. Curtea a mai constatat, prin Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, că funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul, de a soluționa printr-o hotărâre investită cu puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității jurisdicționale propriu-zise care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate. Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, deoarece se realizează și din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate și deoarece în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

21. Având în vedere acestea, precum și faptul că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 referitoare la dispozițiile Legii nr. 144/2007, dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și ale art. 147 alin. (1) din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Popa în Dosarul nr. 373/35/2017/a1 și de Gheorghe Bece în Dosarul nr. 122/54/2017/a1 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 12 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 333

din 16 aprilie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, în redactarea anterioară Legii nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Alina Oprișan	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, și ale art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dumitru Diamant în Dosarul nr. 6.218/299/2021 al Tribunalului București — Secția I penală și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.718D/2021.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Dinulescu Gigela-Florica, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus cerere pentru judecarea cauzei în lipsă, arătând că va fi asistat de avocatul din oficiu.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia. Susține că, prin interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, asupra art. 19 din Legea nr. 682/2002, domeniul de aplicare al legii este restrâns nejustificat. Apreciază că instanța supremă a limitat temporal aplicabilitatea legii, cu depășirea competenței sale de interpretare și cu încălcarea separației puterilor în stat, fiind generat și un paradox juridic. Astfel, legea este menită să încurajeze colaborarea cu autoritățile judiciare pentru prinderea infractorilor, așa cum autorul excepției a procedat în termenul prevăzut de lege, ipoteza legală fiind astfel îndeplinită. Se arată că, în cauza sa, mai exista un inculpat care a formulat denunțul în aceeași perioadă, însă, în cazul acestuia, beneficiul legal s-a materializat mult mai devreme, deși ambele persoane au îndeplinit aceleași condiții. Prin urmare, dreptul de valorificare a denunțului devine iluzoriu și neefectiv, iar textele legale relevante devin imprevizibile, inculpatul neavând certitudinea aplicării beneficiului legal în funcție de conduita sa. Așadar, apreciază că sunt încălcate prevederile art. 16 și ale art. 21 alin. (3) din Constituție. Totodată, menționează că va depune concluzii scrise la dosar.

5. Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca

neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența instanței de control constituțional, respectiv la Decizia nr. 314 din 18 iunie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 30 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 6.218/299/2021, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, și ale art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Dumitru Diamant într-o cauză penală având ca obiect soluționarea contestației formulate împotriva unei sentințe penale.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că soluția legislativă prevăzută de art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, este neconstituțională întrucât, prin excluderea de la beneficiul reducerii limitelor de pedeapsă a martorilor definiți la art. 2 lit. a) pct. 1 din același act normativ, care formulează denunțul ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare în propria cauză, generează un tratament juridic diferențiat față de aceeași categorie de martori care au formulat denunțul anterior sau pe parcursul urmăririi penale ori al judecății, încălcând principiul egalității în fața legii.

8. Cu privire la neconstituționalitatea prevederilor art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, autorul excepției argumentează că martorii ale căror denunțuri au fost valorificate, independent de voința și de efortul lor, după data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, sunt lipsiți de o cale judiciară de valorificare a dreptului lor de a beneficia de aplicarea limitelor legale de pedeapsă în baza art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată.

9. **Tribunalul București — Secția I penală** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Relevă că problema ridicată de autorul excepției vizează mai degrabă modul de aplicare și de interpretare a normelor criticate, și nu o problemă de neconstituționalitate a legii. Constată că, în speță, contrar celor susținute de autor, cele două categorii de martori la care acesta a făcut referire (martorul al cărui denunț a fost valorificat până la soluționarea definitivă a cauzei și cel al cărui denunț a fost valorificat ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare) nu se află în situații juridice identice, diferențierea fiind dată de momentul-limită până la care valorificarea denunțului atrage reducerea pedepsei. În aceste condiții, instanța judecătorească apreciază că aplicarea unui regim juridic diferențiat celor două categorii de martori este pe deplin justificată. Prin urmare, menționează că nu poate fi

reținută critica dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, și a dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală în raport cu prevederile art. 16 din Constituție, câtă vreme prevederile criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei, fără nicio discriminare pe criterii arbitrarie.

10. Pe de altă parte, deși excepția de neconstituționalitate nu a fost motivată sub aspectul încălcării art. 21 alin. (3) din Constituție, consideră că prevederile legale criticate nu încalcă această normă de referință, care prevede că părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, susținerile apărătorului din oficiu, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, și ale art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală. Însă, din analiza notelor scrise ale autorului excepției, rezultă că acesta contestă constituționalitatea dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020 de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

15. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 au fost modificate de art. II din Legea nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dispozițiile legale ce vor fi supuse controlului de constituționalitate rămân cele criticate de autorul excepției chiar și după ieșirea lor din vigoare, atât timp cât acestea continuă să producă efecte juridice în cauza în care excepția de neconstituționalitate a fost ridicată.

16. Având în vedere aspectele mai sus menționate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 18 aprilie 2014, în redactarea anterioară Legii nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 6 iulie 2023, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 2 aprilie 2020. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală: „(1) *Contestația împotriva executării hotărârii penale se*

poate face în următoarele cazuri: (...) d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.”;

— art. 19 din Legea nr. 682/2002: „*Persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecății denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.*”

17. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil. Totodată, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, prin raportare la prevederile constituționale corespondente, sunt invocate și exigențele art. 26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, care consacră egalitatea persoanelor în fața legii.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a stabilit că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

19. În motivarea soluției sale, instanța supremă a statuat că natura juridică a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, respectiv de cauză specială, cu caracter personal, de reducere a limitelor de pedeapsă, are ca efect valorificarea acestora exclusiv în cadrul procesului de individualizare judiciară a pedepsei, desigur, sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor legale. În concret, dacă instanța constată că sunt întrunite condițiile legale pentru reținerea dispozițiilor legale evocate, va avea în vedere, la individualizarea sancțiunii, limitele de pedeapsă prevăzute de lege reduse la jumătate, urmând să dea eficiență acolo unde este cazul celorlalte criterii de individualizare.

20. Referitor la instituția contestației la executare, instanța supremă a statuat că doar după parcurgerea procesului de individualizare judiciară a pedepsei și aplicarea acesteia printr-o hotărâre definitivă pot deveni incidente dispozițiile legale din materia contestației la executare prevăzute de art. 598 din Codul de procedură penală. Astfel, a reținut că situația premisă pentru incidența dispozițiilor art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală este existența unei pedepse individual determinate, aplicată printr-o hotărâre penală definitivă intrată sub autoritatea de lucru judecat.

21. În considerarea acestui principiu, contestația la executare reglementată de dispozițiile art. 598 din Codul de procedură penală reprezintă un mijloc procesual cu caracter jurisdicțional prin care se soluționează anumite incidente expres și limitativ prevăzute de lege, apărute în cursul punerii în executare a hotărârilor penale definitive sau pe parcursul executării pedepsei, fără însă a putea schimba sau modifica soluția care a dobândit autoritate de lucru judecat (Decizia nr. 11 din 17 aprilie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 24 iulie 2019).

22. În ceea ce privește dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală, cauza de reducere a pedepsei trebuie să fi intervenit ulterior rămânerii definitive a hotărârii penale, dar anterior începerii executării, pe parcursul executării sau chiar după executarea acesteia, fără a viza însă

aspecte de fond sau a pune în discuție autoritatea de lucru judecat. Astfel, individualizarea judiciară a pedepsei, inclusiv din perspectiva determinării limitelor prevăzute de lege pentru aceasta, constituie o chestiune intrinsecă fondului cauzei și dobândește autoritate de lucru judecat odată cu rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

23. În aceste condiții, instanța supremă a statuat că, spre deosebire de cauza legală specială prevăzută de art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, care produce efecte asupra limitelor de pedeapsă prevăzute de lege și care poate fi valorificată exclusiv în procesul de individualizare judiciară a sancțiunii penale, dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, în varianta „orice altă cauză de micșorare a pedepsei”, vizează apariția unei împrejurări ulterioare care poate produce efecte asupra pedepsei individual determinate aplicate persoanei condamnate prin hotărârea definitivă, fiind exclusă posibilitatea unei reindividualizări judiciare a aceleiași sancțiuni penale.

24. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a concluzionat că o încadrare a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, în cazul contestației la executare prevăzută de art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală și acordarea beneficiului cauzei de reducere a limitelor de pedeapsă ar constitui o derogare de la principiul autorității de lucru judecat și o afectare a principiului securității raporturilor juridice, situație care, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, ar fi permisă și posibilă numai prin intervenirea unui motiv „substanțial și imperios” (în acest sens, a fost invocată Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018, paragraful 56).

25. În continuare, Curtea observă că prin Decizia nr. 314 din 18 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Cu acel prilej, la paragraful 27, Curtea a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție a determinat sfera de aplicare a normei printr-o interpretare a dispozițiilor criticate care ține seama, pe de o parte, de voința legiuitorului, iar, pe de altă parte, de jurisprudența instanței de control constituțional în materie, cu respectarea competenței de legiferare a Parlamentului, prevăzută de art. 1 alin. (4), art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (2) din Constituție, și a competenței de interpretare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzută la art. 126 alin. (3) din Constituție. Considerentele Deciziei nr. 4 din 13 februarie 2020 relevă natura juridică de cauză de reducere a pedepsei a instituției reglementate în art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, fixează aplicarea acesteia la sfera procesului de individualizare a pedepsei și subliniază dependența aplicării dispozițiilor art. 19 de existența unui proces penal, care are ca obiect fapta sau faptele comise de beneficiarul cauzei de reducere a pedepsei. Reglementând o cauză de reducere a pedepsei, a cărei incidență se evaluează exclusiv în procesul de individualizare a pedepsei și intră în puterea lucrului judecat, dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, nu pot fi aplicate pe calea contestației la executare întemeiate pe prevederile art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, întrucât contestația la executare,

indiferent de temeiul invocat, nu permite instanței de executare (sau instanței în a cărei circumscripție se află locul de deținere) să realizeze o nouă individualizare a pedepsei (o reindividualizare a pedepsei).

26. De asemenea, prin Decizia nr. 314 din 18 iunie 2024, anterferită, paragraful 29, Curtea a statuat că interpretarea instanței supreme, în sensul că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, este în acord cu voința legiuitorului și respectă dispozițiile art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală privind competența constituțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

27. Totodată, examinând dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea nu a putut reține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Aceasta deoarece discriminarea poate fi constatată doar în situația în care legea prevede soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare. Principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

28. Curtea a reținut că art. 19 din Legea nr. 682/2002, republicată, nu impune drept condiție a aplicării cauzei legale speciale de reducere a pedepsei constatarea îndeplinirii condițiilor colaborării, în special a facilitării tragerii la răspundere penală printr-o hotărâre definitivă de condamnare dispusă de instanța judecătorească în cauza în care martorul colaborator a dat declarații în această calitate. Cu alte cuvinte, legiuitorul nu stabilește o obligație de rezultat, în sensul celor menționate anterior, în sarcina denunțatorului, întrucât, în caz contrar, o astfel de interpretare ar impune reglementarea unei căi extraordinare de atac prin care, în cazul în care procedura penală în care martorul a dat declarații se prelungește peste momentul finalizării procedurii în propria sa cauză, martorul colaborator să poată invoca aplicarea cauzei legale speciale de reducere a pedepsei. Or, o astfel de cale extraordinară de atac nu este reglementată în legislația noastră, iar contestația la executare nu reprezintă o cale extraordinară de atac care, în urma admiterii, să conducă la desființarea autorității de lucru judecat și să readucă în dezbatere fondul cauzei definitiv judecate. Contestația la executare impune păstrarea autorității de lucru judecat și permite, cel mult, în baza art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, intervenția unor cauze legale de stingere sau de micșorare a pedepsei (Decizia nr. 314 din 18 iunie 2024, anterferită, paragraful 33).

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței, atât soluția, cât și considerentele deciziei anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

30. În ceea ce privește critica referitoare la pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, privind dreptul la un proces echitabil, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate nu indică în mod concret în ce constă contrarietatea dispozițiilor criticate cu prevederile constituționale invocate, astfel încât asupra aspectului antamat instanța de contencios constituțional nu se poate pronunța.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Diamant în Dosarul nr. 6.218/299/2021 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 598 alin. (1) lit. d) teza finală din Codul de procedură penală și ale art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, în redactarea anterioară Legii nr. 200/2023 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a altor acte normative, în interpretarea dată prin Decizia nr. 4 din 13 februarie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

